

Nummer 23 | 1. DECEMBER 1937 | 86. Aargang

Krigens Sæd

af Præsident Hugh B. Brown.

Da Vaabenstilstanden blev undertegnet for nitten Aar siden, haabede vi alle og nogle dristede sig endog til at tro, at den markerede Enden paa Krig, at vi havde udkæmpet »en Krig for at gøre Ende paa Krigen«. I Lyset af, hvad der er sket siden og ved at bemærke de nuværende Kapruståninger, undrer man sig over, om den ikke snarere forkyndte Begyndelsen end Enden paa Fjendtlighederne. Krig rejser flere Problemer og flere alvorlige Problemer end dem, den søger at afgøre. Krigens Sæd stammer fra Krigen.

Konflikt har fra Tidernes Morgen været en dominerende Faktor i Livet. Denne Kamp for Eksistensen viser sig i Dyre- og Planteriget og forekommer i de mest fremskredne Nationer.

I tidligere Tider var Krige lokaliseret til forholdsvis smaa Arealer. I Dag rammes hver Del og hver Nation af den, og med vor Civilisations Udvikling bliver det vanskeligere og vanskeligere at lokalisere Konflikten.

Med de stadig forbedrede Kommunikationsmidler over hele Verden, med Telegrafens og Radioens rivende Udvikling, med stadig tiltagende og paa samme Tid ujævnt fordelt Befolkning, med Minoritetsproblemerne, Revision af internationale Grænser, et Mylder af Sprog og Dialekter, med Fald i Levestandarden i tæt befolkede Lande og som Følge deraf Kravet om Kolonier og Adgang til Raastoffer,

med skarpere Metoder til at forfølge Krigsformaal, føler man næsten, at Fredssagen har umulige Vilkaar.

Nogle mente, at vor Civilisations Udvikling vilde formindske Aarsagerne til Krig, at de forbedrede Samfærdselsforhold, den forøgede Kundskab, det store Samkvem mellem Nationerne vilde resultere i venskabelige Følelser og opmuntre Voldgiftstanken i Stedet for Udøvelsen af Magt i Afgørelsen af internationale Stridigheder og Problemer. Det modsatte synes at være Tilfældet. Konfliktgrundene er mangedoblede, medens Tabene og Omkostningerne ved Krig stiger tilsvarende.

Det siges, at der blev dræbt dobbelt saa mange i Verdenskrigen som i alle andre Krige siden den franske Revolution i 1789.

Ihukommende de ti Millioner døde, de tyve Millioner saarede, de ni Millioner fader- og moderløse, de fem Millioner Enker og de ti Millioner fattige og hjemløse Flygtninge, lad os undersøge dette Problem fra de Værdiers Standpunkt, som Erfaringen har lært os at opmuntre og opelske.

Naar man betragter Krigen i Lyset af intellektuel Værdi, er den den rene Galskab. Dens Unyttighed og Stupiditet er saa indlysende, at vi undrer os over, hvorfor intelligente Væsener hengiver sig til den som et Middel til at afgøre Vanskelighederne. Krig har aldrig afgjort noget tilfredsstillende. Vort Fejlgreb i at behandle dette Problem realistisk og konstruktivt er en Anklage imod os for Stupiditet.

I Lyset af sociale Værdier fordømmer vi den. Den udvikler usociale Tendenser hos Civilbefolkningen saavel som hos Kombattanterne; naar disse er optaget af Krig, synes de at finde det nødvendigt at borteliminere de humane Tendenser, som burde karakterisere vor Civilisation og i Stedet sætte Had og Lidenskaber i Bevægelse og at rose selve de Ting, som vi fordømmer hos det enkelte Individ. Krig saar Mistro, Foragt og Had, nedbryder Millioner af vore Borgeres Moral og giver Lovløsheden et Skub fremad, som fortsætter længe efter Konfliktens Afslutning. Den ødelægger vor bedste Ungdom og efterlader den fysisk og mentalt ude af Stand til at formere Racen.

Vi ser nogle af Krigens Resultater i de Landes Hospitaler, som var indviklet i Krigen. Her skriger ødelagte Legemer, formørkede Sind og vansirede Ansigter deres Anklage ud imod dette sociale Onde. Som Kugler, Bomber og Giftgas virker ødelæggende, som Krigens kolossale Spild truer vor økonomiske Struktur, saaledes virker den moralske og

aandelige Reaktion, som følger i Krigens Fodspor, ruinerende paa vor Kultur og Moral.

Og er der æstetiske Værdier i Krigen? »Vor Videnskab og Litteratur forgaar, vor Kunst er i Forfald, vor Kultur gaar tilbage, naar de kommer i Berøring med dette brutale Uhyre: Krigen.« »Krigen er en Trusel mod al virkelig Kultur og Kunst.« Krig er alt andet end straalende.

Men naar vi tænker paa den i Lyset af vore moralske Værdier, bliver vi i Sandhed rystet, for Krig er umoralsk og ødelægger aandelige og menneskelige personlige Kvalifikationer. Den nærer de dyriske Lidenskaber og er Tilbagegang til det primitive: Den aander Lovløshed, Umoralitet og aandelig Fattigdom.

Nationerne burde opholde Idealet, at »jeg er min Broders Vogter«.

Disse Idealer kan kun realiseres gennem arbejdende Institutioner. Kirken, Hjemmet og Skolen har store Funktioner at udføre for at bibringe Menneskeheden Idealet om Kærlighed, Samarbejde, Uselviskhed og Velvilje.

Nationale Overhoveder, Statsmænd, Lovgivere og Diplomater maa tilegne sig disse Idealer. Udviklingen af international Lov til Afgørelse af internationale Problemer skaber Basis for en sund Folkeret.

En permanent Voldgiftsret er i Funktion, og alle erkender dens Værdi som Fredsregulator mellem al Verdens Nationer. Internationale Organisationer som Spejderbevægelsen, Røde Kors, Klubber og Samfund hjælper allesammen med til at fremme international Forstaaelse. Men den eneste varige Løsning paa individuel og national Egenkærlighed er Fredsfyrstens Evangelium. Vi maa erindre, at »Gud har skabt alle Nationer af et Blod«, og at vi som Følge deraf er Brødre.

Varig Sikkerhed kan ikke bygges paa Hævn, Begærlighed, Graadighed, Egoisme, Misundelse og Had, men derimod paa Samarbejde, Velvilje og venskabelige Følelser. »Du skal elske din Næste som dig selv« maa engang anvendes af alle Nationer.

Religiøse Samfund burde mobilisere Fredskræfterne og ikke længere være passive Tilskuere til dette internationale og Raceblodbad.

Fredstilhængerne burde gribes af den Entusiasme og Loyalitet, der karakteriserede dem, som gav alt for at sætte en Stopper for Krigen.

Vi maa huske, at Fredens Forsvarere tilkastede os en Fakkel, hvis Lys maa lede til Fred, for ellers har deres Død været forgæves.

I Kærlighedens Jordbund maa Krigens Sæd dø.

Redaktionelt.

Adel forpligter.

En udmærket Stilling var ledig. Arbejdsgiveren, et Ikke-Medlem, men en Beundrer af de Sidste Dages Hellige, havde bedt en Ven om at anbefale et Medlem af Kirken til Stillingen. Men det mærkelige skete, at Ansøgeren, en ung Mand med en glimrende Uddannelse og fuldt ud kvalificeret ikke fik Stillingen.

Den Forklaring, som senere blev givet Vennen af Arbejdsgiveren, lød saaledes: »Den unge Mand kom til mig med en Cigaret i Munden.« »Men,« sagde Vennen, »det er da en daarlig Undskyldning. Du ryger jo selv, ja, det er sjældent jeg ser dig uden en Cigar i Munden.«

John A. Widtsoe.

»Det er noget ganske andet,« lød Svaret. »Denne unge Mand er blevet belært om Tobakkens Onder fra han var en lille Dreng; jeg er ikke. Han er blevet belært om Afholdenhed fra Tobak som en Del af sin Religion; jeg er ikke. Han er ikke loyal mod sin Kirkes Læresætninger; jeg var da bange for, at han maaske da heller ikke vil de være tro mod min Forretning. Send mig et loyalt Medlem af din Kirke, saa skal han faa Stillingen!«

Haard som denne Dom synes at være er den taget fra en af de bestemmende Love for personlig Sukces — en Lov, der ikke er blevet bedre stadfæstet end af Jesus Kristus under hans jordiske Mission: »Hvem meget er givet, af ham kræves der meget.«

Det er Loven. Mennesket modtager i Forhold til sine daglige, personlige Bestræbelser; han maa ogsaa give i Forhold til det, han modtager. Det vil sige, at det at faa og give er fælles Anstrengelser paa Vejen til Lykke. Hvis ikke de er lige værdifulde hele Vejen, kan Mennesket ikke opnaa fuldstændig Lykke. Jo mere man faar, desto mere maa man give — i modsat Fald vil Fejltagelse præge Slutningen af Livet. Paa det Grundlag vil den sidste Opgørelse af Livets Anstrengelser blive gjort.

Den mest direkte Maade at give er ved Lydighed til enhver Sandhed, som kan læres, ved Overensstemmelse med enhver Lov, der tager Sigte paa Menneskets Velfærd. Saadan Lydighed betyder at hengive sig, af egen fri Vilje, gennem egne Anstrengelser, til sin Kundskabs Fylde. Den, som kun har lært et Brudstykke af Sandheden kan kun forventes at adlyde det Brudstykke. Naar man er blevet belært om hele Sandheden, maa man adlyde hele Loven. Den, der har faaet megen Belæring og kun adlyde lidt, er ikke i Stand til at opfylde Kravene om Sukces.

En Del rige Mennesker har opdaget denne Lov. Mange har givet Millioner, ofte den største Del af deres Formue, til velgørende Formaal og videnskabelige og sociale Institutioner, og har derved fundet Livets virkelige Lykke og Tilfredshed. De, som har afslaaet at gøre det, er blevet Gniere, Elskere af Mammon, ude af Stand til at faa Del i Livets virkelige Gaver og Glæder.

Generationer af Mennesker har fundet ud af, at Overensstemmelse med deres Families, Kirkes eller Lands højeste Idealer er et Krav, der stilles, for at faa fuldt Udbytte af Livets virkelige Værdier. Det indrømmes, at sand menneskelig Storhed kan maales ved den ubetingede Stræben efter disse store Idealer. Dette er udtrykt paa glimrende Maade i det gamle Ord: Adel forpligter. Det Menneske, som er af ædel Byrd i Henseende til Livets smukke Idealer, er nødsaget til at leve værdigt i Forhold til sin Arv. Paa den Maade han lever sit Liv, forsvarer han sit Navn og Rygte.

I fuld Harmoni med denne Lov er den universale Erfaring, at Sandheden tvinger Besidderen deraf til at give den til andre. Hver Sandhed er uden Smag, hvis den nydes alene. Paa denne Maade kan man i det store og hele forklare den Trang hos alle, som har opdaget en eller anden Sandhed — hvor lille den end er — til at delagtiggøre andre deri.

Medlemmerne af denne Kirke, til hvem saa megen Sandhed er givet, finder Styrke ved at holde fast ved Evangeliets Idealer. Ydermere, den Dom, som bliver os til Del af vor Omgangskreds, selv dem, der ikke er af vor Tro, afhænger af vor Trofasthed i vort daglige Liv overfor Kirkens Krav. Den Verden, som bestaar af retlinede Mænd og Kvinder, har kun Foragt tilovers for Overløberen. Mennesker, der lever i Overensstemmelse med deres Kald, beviser Værdien af deres Tro og bliver dem, der i Virkeligheden opbygger Samfundet.

Hvis der forlanges mere af os end af andre Mennesker,

skulde det være os en Udfordring til at være modige og retskafne Mænd og Kvinder.

Det er af stor Betydning for os at gøre, som vor Overbevisning dikterer os, hvis Sukces i Livet er vort Maal.

John A. Widtsoe.

Kærlighedens dynamiske Kraft

af Ældste Orson B. West.

Den kendte engelske Filosof og Videnskabsmand, Bertrand Russell har engang sagt: »Hvis den eksisterende Kundskab blev brugt og prøvede Metoder anvendt, kunde vi i Løbet af en Generation frembringe en Befolkning, der næsten var fri for Sygdom, ond Vilje og Stupiditet. I Løbet af een Generation kunde vi indføre Milenniet. Men intet af dette kan gøres uden Kærlighed. Kundskaben eksisterer, Mangel paa Kærlighed hindrer den i at blive bragt i Anvendelse.« Der er ingen Tvivl om, at det ovennævnte Citat er rigtigt.

Kærlighed er Kristendommens virkelige Fundament. Kærlighedens altomfattende Betydning for den kristne ser vi bedst i Pauli Breve til Korinthierne; i disse Breve forklarer han meget tydeligt, at Kærligheden er Kvintessensen af Kristendommen. Han illustrerer Nødvendigheden deraf ved at sige, at Kærligheden til Gud, til Evangeliet og til ens Medmennesker er den virkelige Maalestok for den kristne Mand eller Kvinde. Uden den, siger han, betyder vor Kristendom absolut intet. Selv om vi, set fra et ydre Standunkt, holder alle Budene, vil dette ikke bringe os en Ophøjelse i Guds Rige, da den virkelige Forudsætning, Kærligheden, mangler. Guds Kærlighed til Menneskene er af en saa gribende Art, at vi slet ikke kan fatte den. »Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.« Det er den største Gave, der nogensinde er blevet skænket Menneskeheden, en Gave, som vil føre os tilbage til Gud, hvis vi forstaar at værdsætte den.

Kærligheden er Drivfjederen i alle Forhold og Foretagender. Historien kan opvise i Tusindvis af Eksempler paa Kærlighedens Evne til at reformere. Store og modige Mænd og Kvinder er blevet grebet af Kærligheden til en Sag, er blevet overbevist om Sandheden deraf og er ufor-

trødent gaaet i Lag med deres nye Opgave. Intet har kunnet hindre dem i at fremsætte deres Ideer. Forfølgelse, Haan, Spot, Fængsling, Tortur og Død har ikke været i Stand til at standse dem. Hvorfor? *Kærligheden* til deres Medmennesker har været den dominerende Faktor i deres Liv.

Indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi straalende Eksempler paa denne Kærlighed, der ligefrem er af dynamisk Karakter. Joseph Smith er Navnet, der straaler med særlig Glans. Hans Kærlighed til Gud og Overbevisningen om det vidunderlige Budskab, han havde modtaget fra Himmelens Herre, gjorde ham til en aandelig Kæmpe, hvis Format har og i Fremtiden stadig vil overraske Verden.

Videnskabsmanden Russel har klart set Kærlighedens enorme Betydning for Verdensudviklingen. I Dag — og forøvrigt saa længe Verden har eksisteret — har der været Kiv og Strid mellem de enkelte Mennesker, mellem Familier og Nationer. Had, Bitterhed, Fordrejelse og falsk Propaganda har været fremtrædende Træk hos Menneskene Kan dette ikke forandres? Er det umuligt at redde Verde fra Undergang? Tusinder af Mennesker vil paastaa det, o de fremsætter kraftige Argumenter for deres Anskuels Rigtighed. Verden har bestaaet i Tusindvis af Aar, siger de, og Resultatet er nedslaaende. Arbejdsløshed, Lovløshed, Gridskhed og moralsk Forfald ser vi overalt. Intet har kunnet forandre Mennesket, som vedbliver at fremture i Ondskab og Fejltagelser. Kristendommen, fortsætter de videre, har ikke formaaet at bringe Verden Fred og Fordragelighed og lykkelige Forhold. De saakaldte civiliserede Nationer er kristne, men Krig, Brutalitet, Nød og Elendighed har dog været karakteristiske for dem. Og vi maa beskæmmet indrømme, at der er endog overmaade meget rigtigt i de fremførte Anskuelser. — Men de glemmer den positive Side af Sagen, som er smuk og ren. Et stort Kærlighedsarbejde er blevet udført af de enkelte Kristne, ofte forbundet med personlige Ofre. Hvad har drevet dem til at udrette saa meget godt? Kærligheden til Gud og til den Sag, de har viet deres Liv. Men Fejlen er, at der er kun forholdsvis faa, der virkeligt er blevet grebet af Kærlighed til Kristus. En kristen er et Menneske, der fuldt og fast tror paa Gud, og som i Praksis forsøger at omsætte Kristendommens Idéindhold i sit daglige Liv, som fremfor alt søger at elske Gud overalt og sin Næste som sig selv.

Vi er Medlemmer af Guds sande Kirke, er under større Forpligtelse end andre, fordi den hele Sandhed er blevet

os betroet. Derfor skulde Kærligheden til Evangeliet give sig praktiske Udslag, og hvis den ikke gør det, er der noget i Vejen med os, vi er da ikke bevidste kristne. Naar vi kender Sandheden og misbruger den, vil vi være under Fordømmelse.

Et Budskab til Kirkens Medlemmer

af Præsident Heber J. Grant.

Jeg er i Sandhed glad for at udtrykke min store Paaskønnelse af vor Konference fra Begyndelsen til Enden.

Jeg er taknemmelig for Jesu Kristi Evangelium. Jeg er taknemmelig for de Sidste Dages Helliges Hengivenhed som et Hele.

Under Konferencen, som blev afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City fra 1.—3. Oktober incl., fremkom Kirkens Ledere med saadanne Budskaber udtalt med Magt og Myndighed og af en saa vital Betydning for vort timelige og aandelige Velbefindende, at de burde læses Gang paa Gang. Utvivlsomt var Konferencens betydningsfuldeste Budskab det her trykte, som Præsident Grant efterlod tonende i de Sidste Dages Helliges Hjerter, da han sluttede Konferencens sidste Møde.

Jeg bekendtgjorde her i Præstedømsmødet i Aftes, og jeg bestemte mig til at gentage det her, at vi forventer, at alle Medlemmer, som har Stillinger, til fra denne Dag at være fulde Tiendebetalere, til fuldt og helt at holde Visdomsordet; og vi beder alle Embedsmænd i Kirken og alle Medlemmer af Hovedbestyrelser og lokale Bestyrelser, hvis ikke de lever Evangeliet og ærligt og samivittighedsfuldt betaler deres Tiende, at de da vil trække sig tilbage, med mindre de fra denne Dag vil leve i Overensstemmelse med disse Fordringer.

Vi har paataget os et vældigt Arbejde, og der vil ikke være nogen Vanskelighed med at udføre dette store Arbejde. Vi vil have i Overflod til at tage Vare paa enhver levende Sidste Dages Hellig, som er i Nød. Men husk, naar jeg siger Sidste Dages Hellig mener jeg Sidste Dages Hellig. Jeg taler ikke om bevidste Dagdrivere og Lediggængere. Jeg taler ikke om Folk, som ikke selv ønsker at gøre en Indsats, men lade andre tage sig af dem — jeg taler om Sidste

Dages Hellige. Hvis Folket vil betale deres Tiende, og hvis de vil holde Visdomsordet og virkeligt faste to Maaltider om Maaneden og give Værdien deraf, vil være i Stand til at føre vor Sikkerhedsplan frem uden noget som helst Besvær.

Vi føler, at i alle Zions Stave, hver Stavspræsident, hver Raadgiver til en Stavspræsident, hver Stavssekretær, hvert Højraadsmedlem, som staar i Spidsen for Folket i Staven, at de bør trække sig tilbage, hvis ikke de efterlever disse Love. Det samme gælder for Kirkens forskellige Missioner overalt i Verden. Der er blevet givet dem det Ansvar at præsidere, og hver Mand eller Kvinde, som har en ledende Stilling i Kirken, skulde sige fra i Dag: »Jeg vil tjene Herren, saa at mit Eksempel kan blive værdig til Efterfølgelse.«

Intet Menneske kan prædike Visdomsordet ved Guds Aand som ikke efterlever det. Intet Menneske kan ved Guds Aand prædike Evangeliet, med mindre det Menneske lever sin Religion; og med det store Foretagende, som vi har liggende foran os nu, maa vi forny vor Loyalitet overfor Gud, og jeg tror uden Skygge af Tvivl, at Gud inspirerer og velsigner os, naar vi er ærlige overfor ham. Vi ønsker ikke i Dag en Gentagelse af, hvad Skriften fortæller os var Stillingen i fordums Tid, hvori Herren erklærer, at han var blevet bedraget paa Grund af Folkets Misligholdelse til at leve under den økonomiske Lov, som Gud har aabenbaret.

Jeg beder af hele mit Hjerte, at Gud vil give enhver Mand og Kvinde, som har en Stilling i Kirken til fra denne Dag at forny sine Pagter med Gud, til at leve sin Religion; og hvis vi er for svage til at give disse Ting, skulde vi lade os afløse og lade andre tage vor Plads.

Det er blevet os fortalt, at Visdomsordet er af en saadan Beskaffenhed, at det kan efterleves af »de svage, ja de allersvageste blandt de Hellige«. Jeg har hørt, at nogle Medlemmer af Hovedbestyrelserne, efter at Forbudet blev ophævet, skulde have sagt: »Nu tror jeg, at jeg er berettiget til et Glas Øl.« Ingen Sidste Dages Hellig er berettiget til noget, som er i Modstrid med Herrens Vilje, og Visdomsordet er Herrens Vilje.

Jeg ønsker, at I skal vide, at det ikke gør mig noget personligt, men som Vogter af Flokken, er Dagen kommet — efter min og mine nærmeste Medarbejderes Mening — at vi skulde leve i Overensstemmelse med dette store Værk og tjene Gud af hele vort Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, hvis vi skulde udføre det, som Herren ønsker vi skal.

Jeg takker jer alle for jeres Nærværelse her: Jeg takker

Herren for den udmærkede Konference, vi har haft. I saa meget, som Gud har givet mig Magt til at gøre det, beder jeg Gud velsigne hver og en. Jeg beder Gud velsigne alle Sidste Dages Hellige. Jeg beder Gud velsigne hver Sjæl, som har oprigtige Hensigter og styrke ham og hende i deres Beslutning om at holde Herrens Befalinger. Jeg elsker Herren, jeg elsker de Sidste Dages Hellige, jeg elsker de ærlige og oprigtige Verden over, jeg har ikke noget imod nogen levende Sjæl. Jesu Kristi Evangelium er et Tilgivelsens Evangelium. Det er en Del af Evangeliet at kunne tilgive dem, som har gjort forkert, naar de omvender sig, men »af dette kan I vide, hvis et Menneske omvender sig fra sine Synder — se, han vil tilstaa dem og forsage dem.« Han vil ikke gøre det mere.

Tiden er omme.

Maa Guds Velsignelser være med jer allesammen og med alle de Hellige og ærlige Verden over, er min ydmyge Bøn i Jesu Navn. Amen!

Thi Guds Rige er nær for Haanden.

Dette inspirerende Emne har rørt manges Hjerter. Det har, haaber vi, tilført vore Ledere fornyet Mod og Haab, givet dem paa en ny Maade Forklaring paa vort store Maal — at opbygge Kristi Rige ved at forøge Medlemmernes Tro og Kundskab.

At et virkeligt Himmerige vil blive oprettet, og at Kongen derover vil komme i Magt og Herlighed for at regere over dette Rige, er der ingen Tvivl om. Hvornaar denne store Begivenhed skal finde Sted, kan vi ikke sige, men vi er forvisset om, at den vil komme. Dette bør indgive hver og en af os Tryghed og Haab.

Og indtil denne velsignede Tid indtræder, kan Himmerige være med os i Aanden, om vi saa vil. Ved Lydighed til Lovene, ved Tjenerarbejde, ved stadig Søgen efter Sandhed, Skønhed og Godhed kan vi finde en indre Fred, som Rigets Børn kunde nyde og kende.

Ungdomsforeningernes Bestyrelse og Medlemmer kunde paa praktisk Maade indgyde denne Aand i Mødeprogrammerne. Lad os ømt og varsomt og med Glæde lede vore Medlemmer til at blive villige til at opfylde Evangeliets Love. Lad os udpege for dem Glæden ved at tjene andre, lad os hjælpe dem med at fylde deres Dage med det vidunderlige, som Livet rummer. Paa denne Maade giver vi

dem en Forsmag allerede her af Himmerige. Det er nær for Haanden, det er opnaaeligt for alle, som søger efter det.

Sandhedens Magt

af William George Jordan.

»Hvad er Sandhed?« Pilatus' store Spørgsmaal, stillet Frelseren for næsten to Tusind Aar siden, har lydt ubesvaret gennem Aarhundrederne. Bestandig aabenbares Dele af Sandheden for os, vi faar flygtigt Indblik i nye Erkendelsesformer, men erkender den aldrig fuldstændigt og helt. Men hvis vi blot lever op til den Sandhed, som vi kender og stadig tragter efter at kende og vide mere om, da sætter vi os i en saadan aandelig Stilling, at vi vil være i Stand til at kende Sandheden i dens hele Fylde. Sandhed er Moralens Sol og ligesom hin mindre Sol i Himmelrummet har sin Funktion, kan vi vandre i dens Lys og leve i dens Varme, selv om vi kun ser en lille Del af den og kun modtager en mikroskopisk Part af dens Straaler.

Sandhed er Grundvolden for enhver stor Karakter. Den er Loyalitet overfor det rette, som vi erkender det; den betyder et modigt Liv i Harmoni med vore Idealer; den er altid — Magt.

For den enkelte gives der ikke nogen »teoretisk« Sandhed. En stor Sandhed, der ikke omfatter og opfylder vort hele Liv, som ikke er blevet en fast Bestanddel af vort Væsen, er ikke en virkelig Sandhed for os. Hvis vi kender Sandheden og ikke lever efter den, er vort Liv en Løgn.

Sandhed er det, »som man tror, og hvortil man klamrer sig«. Den er vor Tro omsat i Handlinger. Sandheden er altid stærk, modig, mandig og dog venlig, mild, stille og rolig. Der er en vital Forskel mellem Fejltagelse og Usandhed. Et Menneske kan begaa en Fejl og dog være tapper; men den, som er usand i sit Liv, er den, der kender Sandheden og fornægter den. Den ene er loyal mod, hvad han tror, den anden er en Forrædder mod det, han ved.

Det Menneske, der gør Erhvervelsen af jordiske Rigdomme til sit Livs Maal, der deri ser det som sit Endemaal snarere end et Middel dertil, er ikke sandfærdig. Hvorfor gør Verden egentlig Besiddelsen af Rigdom til Maalestok for dens Anerkendelse? Virkelig Succes i Livet betyder Individets Sejr over sig selv, betyder Herredømmet over sig selv, betyder ikke, »hvor meget har han forøget sin Formue?«, men: »hvor meget har han forbedret sig?«

Da bliver Livets store Spørgsmaal ikke: »Hvad har jeg?« men »hvad er jeg?«

Hvilken af de store Religioner i Verden er i Besiddelse af den virkelige, endelige, absolutte Sandhed? Hver af os maa træffe sit eget Valg og leve i Overensstemmelse dermed efter bedste Evne. Hver ny Trosretning, hver ny Kultus har i sig et Gran af Sandhed, og dette tiltrækker sig Folks Opmærksomhed og vinder Tilhængere. Dette Gran af Sandhed overvurderes ofte og formørker Menneskets Øjne for de usande Dele og Læresætninger i de forskellige Trosbekendelser. Men i nøje Samklang med den grundlæggende Sandhed, de indeholder, bliver Religioner varige, vinder Fodfæste og oplyser og inspirerer Menneskehjerterne. Fejltagelser vokser derimod hurtigt, men de opbruger deres Livskraft og dør; men Sandheden lever be standig.

Det Menneske, der indbalsamerer sin Religion igennem Ugen og kun tager den frem om Søndagen, er ikke sandfærdigt. Den, som søger at faa den højeste Løn for mindst muligt Arbejde, er ikke sandfærdig. Det Menneske, som maa synge sin Samvittighed i Søvn, før han kan sove, er en Fjende af Sandheden.

Det Menneske, der har en bestemt religiøs Tro og frygter for at diskutere den, for at den ikke skal blive bevist at være fejlagtig, er ikke tro mod sin Overbevisning. Var han et sandhedselskende Menneske, vilde han til enhver Tid være parat til at opgive sin gamle Tro for at antage en højere, bedre og sandere.

Et Menneske kan ikke med Rette tro paa Gud uden at være overbevist om Sandhedens endelige og uundgaaelige Triumf. Hvis du har Sandheden paa din Side, kan du gaa gennem al Ondskab, Bagtalelse og personlige Angreb. Du kan holde dit Hoved højt og uden Frygt se ethvert Menneske i Øjnene.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

FORNYLIG fik Kirkens historiske Arkiv overrakt en Del Breve, skrevet af Isaac Russell og andre modtaget af ham. Han var en af de første Missionærer i England. Brevene er gaaet i Arv fra Fader til Søn og blev skænket Kirken af Isaac Russels Sønnesøn, Ældste Samuel Russell. Isaac Russell var en nær Ven af Profeten Joseph Smith. Brevene indeholder en hel Del om Kirkens Historie, indbefattende en Tribut til Profeten.

ET MONUMENT vil snart blive rejst paa Præsident Brigham

Youngs Fødested. For nærværende markeres Fødestedet, som ligger i Whitingham, Vermont, kun af en lille Sten med Inskription, sat der af en ukendt Beundrer af den store Pioner-Leder.

ENESTE overlevende Søn af Præsident Brigham Young, Ældste Joseph Don Carlos Young fejrede fornylig sin 82 Aars Fødselsdag. Han var i 50 Aar Arkitekt for Kirken. Han har lavet Projektet til mange store Bygninger, bl. a. Kirkens Hovedkontor.

JOSEPH J. CANNON, der fornylig er blevet afløst som Præsident over Den britiske Mission, er blevet beskikket til at præsidere over Temple Square Missionen i Salt Lake City. Foruden denne nye Stilling er Præsident Cannon første Raadgiver i Ungdomsforeningernes Hovedbestyrelse.

30. OKTOBER fyldte Ældste Don Carlos Clayton 80 Aar og blev fejret af Slægt og Venner. Ældste Claytons Fader, William Clayton var den, der skrev den udødelige Sang »Kom Hellige«, medens de vandrede over Sletterne. I de sidste syv Aar har Ældste Clayton udført meget Arbejde i Salt Lake Tempel. Han cykler de tre engelske Mil fra sit Hjem til Templet hver Dag.

Aarhus Distrikts Efteraarskonference.

Konferencen tog sin Begyndelse med Afholdelse af en Koncert Fredag den 29. Oktober Kl. 19,30. Efter et kort Præludium af Organisten, Søster Lilly Jensen bød Korets Præsident, Broder Peter Olsen velkommen, hvorefter Grensforstander Armand W. Schade holdt Bøn.

De forskellige Numre fik en udmærket Udførelse af de forskellige Deltagere. I en Pause benyttede Missionspræsident Mark B. Garff Tiden til at tale til Forsamlingen, og mindedes tidligere Dage som Missionær i Aarhus. Koncerten fortsattes derefter med forskellige Numre, der alle vakte velvillig Opmærksomhed. Taksigelse af Ældste N. P. Thomassen. Til Stede 152.

Den 30. Oktober holdt Missionærerne Programaften. Præcis Kl. 19,30 bød Distriktspræsident Enoch Thorne velkommen, og efter at Sangen »O, du Zion i Vest« var afsunget, var der Bøn ved Ældste Leland Hansen, Randers. Programmet tog derefter sin Begyndelse med Bidrag af Ældsterne Reed Simonsen, Enoch Thorne, Olsen, Alvin Jacobsen, Hansen og Edwin Jensen. Efter at Ældste Olsen, Randers, havde spillet, sluttede Missionærkoret med »Hav Tak for Profeten«. Taksigelse: Ældste Armand W. Schade. — Til Stede 101.

Søndag den 31. Oktober Kl. 9 afholdtes Præstedømsmøde, hvor forskellige Emner blev behandlet af Præstedømmets Medlemmer. Missionspræsidenten gav Instruktioner og talte om Præstedømmets Velsignelser og Ansvar. — Til Stede 58.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolemøde. Til

Stede var bl. a. Forstanderen for Søndagsskolernes Hovedbestyrelse, Ældste Thorvald Bregentoft. Der indledes med Sangen »Kom Hellige«, Bøn ved Grensforstander Marius Poulsen, Randers. Derpaa fulgte en Velkomstprolog til Præsident Garff, forfattet af Br. Richard Nielsen. Derpaa fulgte Programmet, som baade voksne og Børn tog Del i. Efter Programmet talte Brigham Tofft, Esbjerg, Ældste Armand W. Schade og Missionspræsident Mark B. Garff. Der afsluttedes med Salmen: »Har jeg gjort noget godt?« Taksigelse ved Ældste Arthur V. Haun. Til Stede 222.

Kl. 14 afholdtes Nadver- og Vidnedsbyrdsmøde, i hvilket Møde Missionspræsidenten foreslog Kirkens Autoriteter til Opretholdelse i de Hellige Tro og Bønner, hvorefter han talte alvorsfuldt om Pligt og Ansvar. Adskillige af de tilstedeværende aflagde Vidnesbyrd. Taksigelse: Ældste Frandsen, Randers. — Til Stede 157.

Kl. 19 afholdtes det store offentlige Møde under Ledelse af Distrikspræsident Enoch Thorne. Bøn ved Ældste Emil Thomsen, Silkeborg. Aftenens første Taler var Søster Gertrude R. Garff med Søster Eva M. Gregersen som Tolk; derefter talte Søster Ryberg og Broder Ryberg, Salt Lake City. Begge ligeledes med Søster Gregersen som Tolk. En Herrekvartet, bestaaende af Thorvald Jensen, Richard Nielsen, Erik Petersen og Svend Jensen sang: »Mer Hellighed giv mig.« De næste Talere var Eva M. Gregersen, Marius Poulsen og Emil Thomsen. Koret sang derefter under Ældste Thorvald Jensens Ledelse: »Se jeg staar ved Døren«.

Sidste Taler var Missionspræsident Mark B. Garff. Vægtigt og med Myndighed faldt Ordene, og Glæden over Gensynet var paa begge Sider mærkbart stort. Søstrene Eli og Grethe Wohlert Nielsen samt Lilly Jensen sang derpaa: »Nu falmer Skoven«, hvorefter Koret afsluttede med: »Paa Bjergets høje Top«. Taksigelse Ældste Frede Thomsen. — Til Stede 216.

Mandag Aften den 1. November afholdt Den kvindelige Hjælpeforening en vellykket Bazar, hvor et afvekslende Program blev udført. — Til Stede 177.

Fra Missionsmarken.

Dødsfald i Esbjerg.

Str. Maren Frederiksen afgik ved Døden Onsdag den 20. Oktober efter kun tre Dages Sygeleje. Begravelseshøjtideligheden fandt Sted Tirsdag den 26. Oktober fra det nye Mødehus i Rolfsgade, under Ledelse af Grensforstanderskabet.

Efter Salmen »Naar Verden er kold« aabnede Distriktspræsident Edwin C. Shipp med Bøn. Derefter sang Str. Selma Pedersen »En ukendt Grav«. Grensforstander, Br. Christian Christiansen og Ældste Edwin C. Shipp talte smukt og trøstende til de Efterladte, og omtalte Str. Frederiksens Liv og store Mission. Koret sang »Vi vil forstaa, men ikke her«. Ældste Anton Jørgensen sluttede med Bøn, hvorefter Kisten blev ført ud af Kapellet af Afdødes Sønner, medens en Herrekvartet sang »Dejlig er Jorden«. Ved Graven talte Ældste Anton Jørgensen og Koret sang »O, min Fader, du som troner«. Br. Christian Christiansen holdt Bøn.

Den ualmindelige store Deltagelse beviste Str. Frederiksens virksomme Liv. Str. Frederiksen efterlader sig sin Mand, Br. Christian Frederiksen og seks Sønner, der alle er gift.

Forflyttelser og Beskikkelser.

Følgende Missionærer er blevet forflyttet: Frederick H. Olsen og Frank Otto Breinholt fra København til Aalborg, Lester Skeem fra Randers til Aalborg, Robert Earl Sørensen fra Silkeborg til Aalborg, Louis Stens Christensen fra Slagelse til Esbjerg, Geo. Forrest Thompson og A. Marius Hansen fra København til Herning, Christian Busch fra Aalborg til Randers, Harold Yates Anderson fra Aalborg til Silkeborg, Jos. Hyrum Petersen fra Esbjerg til Slagelse, Ralph Chr. Berthelsen fra Esbjerg til Sønderborg og Norman A. Sørensen fra Aalborg til Sønderborg.

Ny Distriktspræsident.

Præsident Garff har ment det formaalstjenligt at indsætte en Præsident over Københavns Distrikt. Ældste Amos Jackson er derefter blevet beskikket til denne ansvarsfulde Stilling. Han har i ca. 2 Aar virket som Missionær i Missionen, hovedsagelig i Helsingør og Randers.

Skandinaviens Stjerne.

Ældste Grant L. Rasmussen er blevet beskikket til at arbejde paa „Stjernen«s Kontor, hvor han vil deltage i den tekniske Tilrettelægning af »Stjernen«, som i Løbet af det kommende Aar vil gennemgaa nogle Ændringer. Ældste Rasmussen møder velforberedt til dette Arbejde, da han tidligere har haft med lignende Arbejde at gøre.

RANDERS: Fredag den 5. November 1937 afholdt Randers Grens Søndagsskole en festlig Sammenkomst til Fordel for Børnenes Juletræsfest. Et udmærket Program blev udført, og der indkom et pænt Beløb.

Randers Grens Gleanerpiger havde til Onsdag den 10. November indbudt Grenens Medlemmer med Venner og Bekendte til en festlig Sammenkomst paa Hotel Regina. Der var ca. 50 til Stede, og alle morede sig udmærket. En Del af Aftenen dansedes der til Musik udført af Søster Riber.

KØBENHAVN: Den 26. September 1937 blev Elna Margrethe Petrea Israelsen, Hans Børge David Hansen og Emil Jensen døbt af Ældste Ralph Chr. Berthelsen. — Den 13. Oktober blev Grethe Schriver døbt af Ældste Enoch Thorne og den 12. Oktober Bodelius Oliver George Hansen af Præsident Alma L. Petersen. Vi byder disse Søskende hjertelig velkommen i Kirken.

ESBJERG: Ane Marie Veibøl blev indlemmet i Kirken ved Daab af Ældste J. Newell Christensen den 7. November 1937. Vi byder vor nye Søster velkommen.

AARHUS: Under den nylig afholdte Konference blev følgende indlemmet i Kirken: Thora Jensen og Annina Sørensen, døbt af Ældste Reed Simonsen; Christian Børge Frandsen og Jacob Erling Jens Christensen, døbt af Ældste Leland Hansen. Desuden blev Anna Cathrine Margrethe Sørensen døbt af Ældste Reed Simonsen.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Mark B. Garff,*
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Orson B. West,*
Priorvej 12, København F.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D